

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

- ◆ Иде місячник металолому.
- ★ Друзі хороші твої.
- Мистецтво. Чим воно дороге тобі?
- △ Наш сатиричний куток.

У будівельне управління № 1 обласного будтресту Ніна Колісник прийшла після закінчення десятиріччя. Спочатку працювала підсобною робітницею, але думка стати справжнім майстром не залишала її. Згодом дівчина здобула спеціальність муляра другого розряду і зараз працює в комплексній бригаді Олексія Нагорного. Разом з усім колективом комсомолка готує гідні подарунки наступним з'їздам партії, виборже звання бригади комуністичної праці.

На знімку! Ніна КОЛІСНИК.
Фото М. САВКУНОВА.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 84 (435).

Неділя, 16 липня 1961 р.

Ціна 2 коп.

НАРОДНИМ ОБРЯДАМ — СУЧАСНИЙ, КОМУНІСТИЧНИЙ ЗМІСТ

НА XXI з'їзді КПРС М. С. Хрущов вказував, що для приходу до комунізму, нам потрібно вже зараз розвивати у радянських людей комуністичну моральність.

Складовою і найважливішою частиною комуністичного виховання є подолання релігійних пережитків у свідомості людей. Як відомо, церква в нашій країні після ліквідації буржуазії втратила свою класову основу. Та все ж духовенство частково ще впливає на деяких громадян. Церковники із шкіри лізуть, щоб зберегти свій вплив на людей. І хоч християнське віровчення налічує два тисячоліття, ми є живими свідками того, як церква поступово втрачає свої позиції — все більше і більше віруючих відходять від неї. Лише в цьому році з-за малочисельності віруючих в десяти селах області закрились парафії.

За період існування християнства церковники виробили цілий ряд ритуалів, які до деякої міри впливають на уяву малосвідомих людей своєю фальшивою помпезністю, зовнішньою красою. Тому-то комсомольські організації повинні в своїй роботі по атеїстичному вихованню послідовно протиставляти релігійним ритуалам свої, сучасні, наповнені комуністичним змістом свята і обряди.

Взяти хоч би таку радісну подію в житті молодої сім'ї, як народження дитини. Бувають же у нас випадки, коли бабуся чи то матері потай, проти волі батьків несуть новонародженого до церкви. Старезність і нікчемність християн очевидна для кожного комсомольця. То чому ж нам не протиставити християнам свій, комсомольський, комуністичний обряд? Зробити це можна, якщо комсомольська організація візьметься за діло з душею. Тим більше, що в нашій області є з кого брати приклад. Певний досвід влаштування «звезд» нагромадили комсомольські організації Новомиргородського, Гайворонського, Новгородківського районів.

ЗОВСІМ інше становище в Олександрівському районі, який межує з Новомиргородським. Привільно живеться тут церковникам. В багатьох селах часто влаштовуються християни, які супроводжуються кількадесятими п'яними гульбищами. А працівники райкому комсомолу (секретар т. Борбицька) і первинні організації нічого по суті не роблять, щоб обмежити вплив на людей релігійного дурману. У комсомольських активістів досі ніяк руки не доходять, щоб запозичити все хороше, що нагромадили новомиргородці, з якими олександрівці змагаються.

Святкові обряди — велике надбання народу, складова частина нашого духовного багатства. Отже, справа за тим, щоб примножувати його. І в першу чергу узагальненням і поширенням нагромадженого досвіду в ряді районів повин-

ні зайнятися працівники обласного Будинку народної творчості.

ЩЕ в двадцятих роках у нашій країні почали влаштовувати «октябрини» — в клубі чи в іншому громадському місці збиралися комуністи, комсомольці, активісти. В урочистій обстановці батьків поздоровляли, за їх згодою дитині давалося ім'я, матері підносилися подарунки для новонародженого, тут же вручалось свідоцтво про народження. Про подібні церемонії, які проводяться в Чехословаччині, не так давно розповідалося в додатку до «Известий» — «Неделе». Отже, цю традицію, в якій виявляється шана і повага до жінки-матері, відображена урочистість народження дитини, комсомольським організаціям треба всіляко розвивати.

За останні роки в області великого поширення дістали комсомольські весілля. У влаштуванні цього обряду зі збереженням давніх, суто народних хороших звичаїв теж нагромаджено немало досвід. Весело, змістовно пройшло не так давно два весілля в колгоспі імені Щорса Новомиргородського району. Можна з певністю сказати, що на все життя збережуть в пам'яті ці знаменні події секретар колгоспної комсомольської організації О. Сидоренко і доярка Н. Кокош, причіплювач П. Пірко і ланкова Г. Дісага. Піонери вручили молодим букети живих квітів. В урочистій обстановці було зареєстровано шлюб, висловлені теплі, щирі побажання успіхів в труді, щастя в особистому житті.

І все ж з влаштуванням комсомольських весілля не все буває гаразд. Адже не секрет, що весільні церемонії іноді проходять одноманітно. Більша увага в таких випадках приділяється бенкету з випивками і закусками, ніж веселощам і розвагам. Не можна погодитися і з тим ухилом, який останнім часом намістився в підготовці до весілля: запрошення великої кількості гостей, непременне вручення ордерів на квартиру, надто коштовних подарунків. Адже не це, а життєрадісність, урочисті обряди, щирість і тепла атмосфера в кінцевому підсумку визначають комсомольське весілля.

МОЛОДІСТЬ нерозлучна з романтикою. Радянські юнаки і дівчата, природно, бажать, щоб прийом в комсомол, одержання паспорта, призов в армію, вступ до вузу чи то весілля та інші знаменні життєві події були світлим, урочистим і радісним святом, щоб вони були обставлені по-святковому і запам'ятовувалися на все життя.

У нас є повна можливість задовольняти це зрозуміле бажання молоді. За роки Радянської влади в країні склалося немало чудових, побудованих на народній основі обрядів, звичаїв і традицій. Вони можуть і повинні відіграти важливу роль у вихованні нової людини.

А ти збираєш МЕТАЛОЛОМ?

Школа — переможець

ДОБРЕ працюють комсомольська та піонерська організації Вільшанської середньої школи, вишукуючи і збираючи металевий лом. Між класами, заганами йде дійове змагання. Старша піонервожата Лариса Кравець і секретар комсомольської організації Олена Берегова організують учнів на недільники по збиранню металолому. Під час цих недільників учні, поділившись на групи, заходять у кожен двір, збираючи непотрібний господарям брухт. Побували школярі й в навколишніх

селах, вишукуючи металеві скарби.

За півріччя учні цієї школи зібрали таким чином понад 30 тонн цінної сировини, за що їм були нагороджені премією і Почесною грамотою обкому ЛКСМУ.

Енергійно взялися вільшанські школярі за збирання металобрухту у дні місячника. Хоч остаточно підсумків ще не підведено, але є всі підстави сподіватися, що вони будуть, як завжди, відрадными.

В. БАФТАЛОВСЬКИЙ.

Ховаючись за спину інших

НЕМАЛО є у Маловисківському районі первинних комсомольських організацій, які успішно справились із взятим зобов'язанням по збиранню металевого лому. Так, комсомольці цукрового заводу за півріччя відвантажили 25 тонн металу (річне зобов'язання — 40 тонн). Вже виконана взята на рік зобов'язання молодь колгоспу імені Сталіна. Та чи не найкращих успіхів домоглися учні Великовисківської середньої школи, які виконали план піонерської дворічки по збиранню металолому. Вони зібрали 12 тонн брухту і дали слово зібрати ще 20 тонн для нафтопроводу «Дружба».

І все ж з виконанням районного зобов'язання справи далеко не такі блискучі. Це тому, що за спину, кращих ховаються відстаючі, які лише на словах вміють запевняти. Одночасно з іншими брали на себе зобов'язання комсомольці колгоспу імені Жданова, Злинської реалбазисі хлібопродуктів, міжколгоспбуду (секретарі В. Беконов, А. Пешехонов, В. Драний). Взяли і відразу ж забули про них. Минуло півроку, а згадані організації не здали ще жодного кілограму металолому. І навіть зараз, у дні місячника, тут ніхто палець об палець не вдарив, щоб змінити таке становище з виконанням зобов'язань. А працівники Маловисківського райкому ЛКСМУ теж чомусь ніяк не наважаться порушити спокій цих пустомель.

І. ТЕЛЯТНИК.

МІЙ ВКЛАД

Справа честі кожного піонера — зібрати якомога більше металолому. Не залишаємо ми її і під час канікул.

Я теж включився у місячник по збору металолому і беру зобов'язання протягом цього року здати державі не менше 100 кілограмів брухту. Вже здано 85, з них за час канікул — 25.

Юрій ГОРБАТОВ,
учень Кіровоградської середньої школи № 27.

ОСЬ ХТО ЗРИВАЄ МІСЯЧНИК

ПРОЙШЛО два тижні місячника по збиранню металевого лому, протягом якого потрібно відвантажити не менше двох тисяч тонн брухту.

Та в деяких райкомах комсомолу неначе й не знають, що йде місячник. Це Олександрівський, Знамянський, Гайворонський, Ульяновський райкоми, де секретарями Л. Борбицька, С. Гребенюк, А. Мельник, В. Лукашевський. Комсомольці цих районів протягом місячника не здали жодного кілограма металобрухту, а Хмельківський район — жодного кілограма за все півріччя! (Секретар Хмельківського райкому ЛКСМУ Н. Дякова). Мізерну кількість — всього 12 тонн — здав за півріччя Новомиргородський район (секретар райкому ЛКСМУ М. Грабовий), а зараз тут теж не проводиться місячник по збиранню металобрухту. З вини цих райкомів під загрозою зриву плану комсомольського місячника. Ганьба тим, хто плентається в хвості і тягне назад обласну комсомольську організацію!

В Крим, на ударну!

У ДАРНОЮ комсомольською будовою оголошено Північно-Кримський канал, який простягнеться на 425 кілометрів. Він зрошуватиме 60 тисяч гектарів посушливих земель, напоїть живлючою вологою лани Кримської й Херсонської областей, даватиме воду Керчі й Феодосії.

Серед тих, хто прокладатиме канал, будуть і молоді будівельники з Кіровоградщини. Позавчора на комсомольську будову виїхало по путівках комсомолу 17 юнаків і дівчат. Одними з перших виявили бажання трудитись на ударній будові машиніст-бульдозерист Василь Горобенко з м. Знамяни, штукатур Георгій Пашук з с. Добровеличківки, електромонтер Микола Гільдюк з м. Аджамки Кіровоградського району.

Вони та інші наші земляки, які поїдуть на будівництво каналу, будуть гідними посланцями від комсомолу Кіровоградщини на цій славній будові.

І ДЛЯ АКТИВІСТІВ

Агітатори — часті

гості

ВІКТОР КОРИННИЙ і Володимир Бодял схилились над черговим номером «Лістка трудової слави». В обох заклопотаний вигляд — хочеться ж зробити газету найкраще. З художнього боку не підкопається ніхто: добре малюють і Віктор, і Володимир. Кілька штрихів олівцем — і карикатура готова, завтра механізатори з першого ж погляду пізнаватимуть «героїв», хapatимуться за боки. А от замітки...

— На, прочитай, як я написав, — звертається Володимир до секретаря комсомольської організації.

— Воно і непогано, але треба конкретніше, влучніше писати. Загальні фрази не годяться. Ти ж взяв факти у бригадира?..

Часто приходять у польовий стан ці хлопці. Стінгазету або «блискавку» випустять, про останні новини розкажуть, газету чи цікавий журнал з собою принесуть. Зараз, в період жнив, вони особливо зачистили сюди. Часто навідує-

ться і Микола Цоток, технік штучного осіменіння худоби. Відтоді, як його закріпили політорманізатором за комбайновим агрегатом

ПОРА ГАРЯЧА

Дмитра Стойкова, він проходу хлопцям не дає. За ним, правда, велегко й угнаться. Якось поїхав туди, де мав косити Дмитро, щоб бесіду провести, а комбайнерів і слід прохов — до обіду закінчили загінку і переїхали уже на друге поле.

Агітаторам колгоспу імені XXI з'їзду КПРС є що розповідати про кращих механізаторів. Досвід передовиків стає надбанням всіх завдяки бесідам, стінним газетам і «бойовим листкам». За неповний світловий день комбайнер комсомолець Віктор Дегтяренко комбайном «С-6» підібрав валки з площі 14 гектарів, намотав 200 центнерів зерна. А назавтра агітатори розповіли всім механізаторам, як потрудився Віктор. Або інший приклад. Комсомольці Володимир Цуркан і Валентин Пушка-

ренко на лафеті у півтора рази перевиконали норму. І про це стало відомо всім завдяки В. Корінному, М. Цотку, В. Бодялу.

Бачать в полі і бібліотекарку Катерину Вовченко. У польовому стані вона створила пересувку. На замовлення механізаторів приносить сільськогосподарську і технічну літературу. А свіжі газети щодня «підкидає» листоноша Іван Бондар. Правління колгоспу спеціально передплатило періодичну пресу для бригади.

У ці дні людно стало на токах артілі. І тут не було скучно. У вільну хвилину колгоспники (а працює на токах переважно молодь) мають змогу в спеціально обладнаних агітпалатках послухати бесіду чи лекцію, прочитати свіжі газети, журнали. Тут же відбуваються стіннівки.

(Закінчення на 2-й стор.).

Друзі, Хороші твої

ШАША Галина Кузьмівна

Якщо вам доведеться колись побувати в нашій Богданівці, обов'язково завітайте до сільської бібліотеки, де працює Галина Кузьмівна Солод. Вона зустріне вас привітно і радо. До неї йдуть читачі, як до хорошого товариша і порадирика.

Якось мені довелося почути розмову восьмикласників Богданівської середньої школи Люди Ангелуци, Галі Брагар і Полі Фоменко. Дівчата радились, як краще провести вечір вальсу. Після довгих міркувань Поля запропонувала:

— Знаєте що, дівчата, підемо до нашої Кузьмівни. Вона порадить і літературу допоможе підібрати.

Дівчата не помилилися: бібліотекар взяла активну участь у проведенні вечора.

Багато друзів у Галини Солод. Адже бібліотеку відвідує близько восьмисот читачів. Найбільш активні працюють книгоношами. Вони доставляють художню літературу інвалідам, престарілим колгоспникам, на ферми в польові табори. Вдячні люди і бібліотекареві, яка організувала цю справу, і юним книгоношам.

З нетерпінням чекають сільського бібліотекаря в ці дні механізатори, які працюють на збиранні врожаю. Адже Галя кожної неділі читає для них газети, проводить бесіди, обмінює книги.

З ініціативи Галі Солод в бібліотеці організовано гурток «Друзі книги», який з задоволенням відвідують читачі. Члени гуртка нещодавно провели диспут «Що таке щастя?», конференції по кращих книгах радянських авторів.

Багато хорошого можна розповісти про молодого культурмісця. Але краще за будь-які слова говорять діла Галини Солод. Приїздіть до нас в Богданівку, завітайте в бібліотеку, і вас завжди привітно зустріне скромний сільський бібліотекар.

В. БОГДАНОВА.

с. Богданівка.
Знам'янського району.

Вожак, культурорганізатор, ланковий

За щире вдачу і веселий жарт, за чуйність і ділову розсудливість люблять юнаки і дівчата колгоспу імені Круцької Леоніда Кудименка. Він — секретар первинної організації, завідуючий клубом у с. Рубаний Міст Новомиргородського району. Чудово хлопець справляється з своїми обов'язками. Очолованим комсомольською організацією одна з кращих у Новомиргородському районі. В клубі, яким він завдає, завжди можна змістовно і цікаво відпочити, тут добре працюють гуртки художньої самодіяльності.

Ніколи не покидало Леоніда стремління принести якомога більше користі рідній артілі. Він асіляко популярнізує досвід передовиків, радить застосовувати його колгоспним передовикам.

І ще одну корисну справу робить Л. Кудименко. Незабаром після січневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України секретар комсомольської організації запропонував створити ланку по одержанню високих врожаїв кукурудзи з числа юнаків і дівчат, які працюють на постійних роботах. Вирішив він бути на передовій у поході за велику кукурудзу, особисто очолив ланку. До її складу ввійшли фельдшер Галина Ніколенко, шофер Василь Савраненко і Анатолій Бабак, вчителька Ніна Михайлюченко, муляр Олександр Рябошапка, колгоспниця Марія Каратюк, тесляр Адольф Клявник, помічник бухгалтера Ольга Мироненко, рахівник Галина Бабак.

Над ланкою шефствує вся первинна організація. З перших днів її створення всі юнаки і дівчата колгоспу заходились гній возити. Були скелячки, які не вірили в затію Леоніда, навіть транспорту для вивезення добрив не давали. Труднощі позаду. Під кукурудзу було внесено вдосталь гною — по 23 тони на гектар. Вчасно і якісно посіяли. Дружні сходи старанно доглядаються. Ділянка чотири рази спрушена в двох напрямках, добре просанана, прорвана.

— Взяті зобов'язання — одержати по 80 центнерів качанистої на кожному з її гектарів буде успішно виконане, — говорить Л. Кудименко, дивлячись на високі, міцні стебла королеви. — Слова додержимо...

На знімку (зліва направо): ланковий, секретар первинної організації, завідуючий клубом Леонід КУДИМЕНКО, причіплювач Іван ГРИЩЕНКО та шофер Василь САВРАНЕНКО на комсомольській ділянці.
Фото В. КОВПАКА.

КОЛИ на другий день після випускного вечора Галя прийшла на ферму, на неї як на свою людину ніхто не звернув особливої уваги.

Павло Дмитрович сказав: — Виходь, якщо хочеш, завтра.

СТОЯЛА неповторна пейзажна тиша, коли Галя вперше поспішала на

ліся в діяницю, збиваючи високу пніяву шапку.

Потім доповідь розповіла, як робити масаж, як тримати дійки, готувати кормовий раціон і ще про безліч тих, здається, простих дрібниць, від яких у кінцевому рахунку залежить успіх.

Не одну годину ще проводили опісля наставниці та учениці разом. Летіли дні, місяці, а з ними приходили майстерність і впевненість.

ЯКОСЬ взимку зібралися доярки на фермі. Брала зобов'язання. Підійшла до столу і Галя Недренець проти свого прізвища написала: 2750. І міцно додержу свого слова молода доярка. За шість місяців наділа від кожної корови по 2100 літрів молока. До дня відкриття ХХІІ з'їзду КПРС вирішила вона виконати своє річне зобов'язання.

Є ще одна мрія у дівчини — хоче стати членом ВЛКСМ. Уже подала заяву до комсомольської організації колгоспу. Багато роботи зараз у Галини: вона ж депутат Новоархангельської селищної Ради. Треба і про благоустрій рідного села потурбуватися, вислухати скаргу, дати пораду, допомогти виборцеві. І ще хочеться сходити до клубу і прочитати нову книгу, і просто помилуватися прозорою Синюхою.

Линуть, як весняна повінь, неспокійні, не схожі один на одного, бурхливі дні. І кожний приносить Галині безліч радощів, турбот.

В. КУЗЬМЕНКО, наш позаштатний кореспондент. Колгосп імені Леніна Новоархангельського району.

І ДЛЯ АКТИВІСТІВ ПОРА ГАРЯЧА

(Закінчення).

Польовий вагончик...

обминають

МАЛОВІЛЬШАНЦІ змагаються з колгоспом імені Дмитрова. У димитровців теж справи в цілому непогані на збиранні нового врожаю. Комсомольська молодіжна бригада добре потрудилась в перші дні жнив. Але успіхів досягли б значно кращих, якби й тут більше турбувалися про людей.

— Часто бувають у вас агітатори? — поцікавилися ми в обліковця тракторної бригади Івана Сарія.

— Та ми їх і не бачимо. Поки не починалися канікули в школах, то хоч вчителі відвідували нас, а тепер і їх не буває.

Не потурбувалися в колгоспі і про те, щоб польовий вагончик обладнати під червоний куточок, забезпечити його книгами, журналами. Коли ми приїхали на польовий стан, була саме обідня пора, механізатори зібралися разом. Кожний ховався в холодок під комбайном. Перекидався словами про те, про се. А у вагончик ніхто й не зазірнув. Адже в ньому незатишно, брудно, стіни голі.

Лише кілька десятків метрів відліляє польовий стан від контори колгоспу, де працює рахівником секретар комсомольської організації колгоспу Ганна Стойкова. Але прийти сюди, разом з членами комітету рішуче навести комсо-

мольський порядок вона ніяк не збереться.

— В цій комсомольсько-молодіжній бригаді хороші хлопці працюють. Краще за всіх в районі трудяться на жнивях, — хвалиться при нагоді секретар райкому комсомолу Петро Гудзенко. Він не раз бував тут, знайомився із станом справ. А от тим, чи приходять агітатори до хлопців, чи виступають агіткультбригади, на жаль, не поцікавився.

Куди не кинь —

всюди клин

ВИСТУПИ агіткультбригад на польових станах — взагалі велика рідкість в більшості колгоспів району. На запитання, чому рідко виступають учасники художньої самодіяльності райцентру в колгоспах, у райвідділі культури пояснюють, що, мовляв, ніде репетирувати, Буднінок культури взялись он перебудувувати.

— Зараз мало хто ходить до клубу, — почули ми від секретаря комсомольської організації колгоспу імені Котовського Анатолія Каплуна. — От і нікому виступати...

Та хіба ж це виправдання? Просто не цікавиться секретар, як працюють гуртки в клубі, чи виступають аматори на полі — там, де працюють колгоспники. Діяльність молодих агітаторів теж не контролює. Ось чому доводиться зняквоіло пояснювати

— Галина Зеленецька, старша піонервожата, яку призначили агітатором у

ПОРА ГАРЯЧА

тракторну бригаду № 1, раніше була ала у механізаторів, а зараз, видно, й дорогу забула. Чув, що випускала «бойовий листок», але чи часто, не знаю, вигадувати не буду...

В цій артілі, як і в інших, рідко виступають у полі, на токах, в польовому стані молоді лектори. В райкомі комсомолу показали нам список членів лекторської групи, складений в... 1959 році. Фактично групи такої не існує, та це не бентежить секретарів райкому комсомолу Петра Гудзенка і Олену Зієрову. А треба було б обов'язково зайнятися створенням її.

Як допомагає в роботі пристрасне слово лектора, агітатора, бесідничка Потурбується про людей, створи ім всі умови в роботі, подбай про культурний відпочинок — і працюватиметься кожному легше, наслідки будуть набагато кращими. Хіба можна забувати про це комсомольським працівникам, активістам?

Рейдова бригада:

В. ЯКОВЛЕВ — бригадир тракторної бригади колгоспу імені Димитрова, Р. СТОЯН — пташниця колгоспу імені Котовського, Н. ГРИГОР'ЄВА — ланкова колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, М. КУЦАРЄВ — агітатор колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, О. ДУЧЕНКО — спецкор. «Молодого комунара», Вільшанський район.

Турботи дівочі

— А, Галинка... Як живеш?

Тут усі її знали, звикли до неї. Ще маленькою приходила кожного дня на ферму з матір'ю, бавилася з телятами. Трохи пізніше сідала де-небудь і дивилася, як працює мама, а згодом і сама стала допомагати: води піднесе, телят напоїть. І хтозна, може саме в ті роки полюбилася Галі праця доярки. Бажання стати нею привело дівчину до завідуючого фермою Павла Дмитровича Липодата. Окинув він поглядом її фігуру і промовив якось двоозначно:

— Добре, подивимось...

Гірше всього боялася Галя, що не довірять. Але днів через два, зустрівши її,

роботу. На фермі ще не було нікого. Сидячи на стільці, дівчина з усієї сили стискала пальцями дійки корів, але молоко або взагалі не бігло, або цвіркало повз дійницю на землю. «Ой, який сором, хоч би ніхто не побачив», — промайнула думка. Озираючись, а за спиною стоїть Галина Юхимівна Трашковська, одна з кращих доярок району.

— Не хвилюйся, дочко. У кожного спочатку не все до ладу виходить. А так, як ти дош, багато не вийде. Ось дивися, — і вона звично й вправно сіла на стільці.

Галина Юхимівна доїла легко й красиво. Рівномірно стискалися пальці, і тонкі струмки молока врива-

СИН ГЕРОЯ

стати таким, як і батько. А коли одержав атестат, заявив рідним:

— Іду вчитися на пілота.

Валерій Олександрович, подумавши, заперечив:

— Ні, синку, спочатку працею, досягни справжньої робочої зрілості, а тоді вже і про літаки мріяти можна... Небо любить сильних, загартованих.

Два роки працював Валерій фрезерувальником на «Червоній зірці». Тут він по-справжньому відчув дружбу колективу.

Зараз син Героя навчається у пілотовському училищі. Трудові будні на заводі допомогли Валерію стати відмінником навчання, спортсменом-розрядником.

...І В ПОБУТІ ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

ВУЛИЦЯ імені Леніна — одна із найкрасивіших в місті Хрущов. Тут, серед нещодавно споруджених багатоквартирних будинків, розташувалися і гуртожиток молодих гідробудівників. В світліх кімнатах, обставлених пишними квітами, репродукціями картин відомих художників, живуть монтажники, бульдозеристи, електрики — люди різних будівельних професій.

...І Борис Куликов, і Олександр Малік пригадують перші дні будівництва ГЕС. Нелегко було тоді: жили в палатках при газових лампах.

Виростала будова, а з нею й місто. У нові будинки вселялися ті, хто своїми руками зводив стіни, оздоблював кімнати. Гуртожиток № 2 по вулиці Леніна став рідною оселею для колишніх мешканців тісних палаток. Зайдіть тепер до будь-якої з кімнат. Хоч у них живуть хлопці, все тут до ладу: ліжка, заправлені зі смаком, квіти, на етажерках тісяться книги улюблених письменників.

Більшість мешканців майже рік тому відмовилися від послуг прибиральниць.

— А що, як ми самі будемо мити підлогу, прибирати в кімнаті, — запропонував якоесь своїм товаришам слюсар-монтажник Дніпровського комбінату Олександр Малік. — Це для нас робо-

та посилює, а порядку більше буде.

Тоді його, Олександра Маліка, голову побутової ради, підтримали лише друзі по кімнаті. Та незабаром на самообслуговування перейшли і інші. Приємно ж кожному позмагатися за Перехідний вимпел комітету комсомолу будови, який ось уже близько 20 місяців утримує кімната О. Маліка.

Коли розпочинається навчальний рік у вечірніх школах міста, члени побутової ради Євген Головоко, Олександр Малік разом з вихователькою В. І. Сердитовою час від часу цікавляться успішністю своїх товаришів. Хто не встигає або не відвідує заняття, тому на засіданні побутової ради дістається «на горіхи».

В гуртожитку створені всі умови для вечірнього та заочного навчання робітників. Кімната № 4 на першому поверсі спеціально відведена для їх послуг. Наочні посібники допомагають краще орієнтуватися при вивченні потрібної теми.

Жодне порушення трудової дисципліни чи правил поведінки в місті не залишається поза увагою побутової ради. Був такий випадок. Монтажник Валентин Праневський часто пиячив, ображав старших. Багато довелося повозитися радгуртожитку, щоб поставити Валентина на вірний шлях.

Згодом В. Праневський в числі кращих робітників покомсомольській путівці поїхав будувати Вілюйську ГЕС.

Жив у гуртожитку один хорший хлопець, працював він слюсарем в управлінні лівого берега. На будові йому приглянулася дівчина. І от побутова рада влаштувала Борису Куликову комсомольське весілля, яке запам'ятовується йому на все життя.

В червоному кутку гуртожитку щодня проходить молодіжні вечори, шахово-шашкові змагання, читаються лекції. Велику допомогу в цьому побутової ради подає завідувача Хрущовської міською бібліотекою П. Н. Попова. Є в гуртожитку і своя художня самодіяльність. Учасники її — одноразові переможці районних і обласної олімпіад.

По-комуністичному працюють і живуть молоді гідробудівники в гуртожитку № 2, який ось уже п'ятий рік утримує перехідний Червоний прапор комітету комсомолу будови.

В. ЛЕБЬОДКІН,
керівник позаштатного корпусу «Молодого комунара».
м. Хрущов,
Новогеоргіївський район.

ЦІКАВИЙ диспут про мистецтво розпочала на своїх сторінках газета «Молодий комунар». Справді, чим дорожче мистецтво та культурні цінності кожній молодій радянській людині? Як і яке мистецтво ми поважаємо?

На мою думку, смаки прищеплюються ще змалку. Розповім коротко, як особисто я полюбив українські народні пісні. Пригадую своє недавнє дитинство. В 1948 році мені було 7 років. Восени я збирався до школи. У нас був телефон. Вечорами, коли батьки поверталися з роботи, ми слухали українські народні пісні — «Гандзя», «Засвістали козаченьки», «Ой, не світи, місяченьку» та інші. Відтоді я, мій брат та сестри полюбили українські пісні у виконанні Петрусенка, Гмирі.

На жаль, в наші дні зустрічаєшся і з таким фактом, коли маля, яке тільки навчилася говорити, співає всім відомі пісні «Ландиши», «Поезда» та інші. Звідки це взялося? В чому справа? На мою думку, в наших магазинах чомусь ніколи не вдається придбати записи дитячих творів. Мало вчать таких пісень і в старших групах дитячих садків та школах. Часто

Читачі обговорюють статтю А. Гордієнка

Давайте частіше зустрічатися, працівники мистецтва!

ПОЧУТТЯ прекрасного повинно бути розвиненим у кожній радянській людині, зокрема, і у нас — кравців. Адже головна наша мета — одягти замовника якомога красивіше, зі смаком.

Біля двох років працюю я в Кіровоградському індустріально-мислькомбінаті. Цей час не пройшов для мене дарма. Я не тільки навчилася шити, а й одержала певне поняття про красивий одяг, хороший смак. І, мабуть, не знайдегесь в нашому цеху людини, яка б не розуміла цього.

Люблять наші дівчата також і пісню заспівати, і в танці закружляти. Ми колективно відвідуємо кінотеатри, філармонію, театр. Але спитайте у нас: чому ви співаєте саме цю пісню, чому ви йшли дивитись саме цей фільм, а не інший? Певна, що більшість відповідей буде досить неконкретними, як от: «Вона мені подобається», «Казали, що хороша картина, я й пішла». Такі відповіді свідчать про те, що ми не завжди розуміємо, чого шукаємо в мистецтві, чим воно нам дороге.

І ще одне питання. Мене особисто дуже хвилює занадто вузьке коло інтелектуальних інтересів більшості юнаків і дівчат. Кіно, театр, книга (переважна більшість молоді читає тільки детективну літературу) і... все. А на концерт симфонічного оркестру, на художню виставку рідко кого затагнеш. «Не люблю», — каже юнак чи дівчина, прикриваючи банальною фразою своє незрозуміння цих видів мистецтва.

Здається, все стає на своє місце: люди не розуміють, їх треба вчити. Та не поспішайте. Насправді це не так просто. Якщо ми в школі не знали, де знаходиться Берінгова протока, нам роз'яс-

нювали, вимагали вивчити, навіть двійки ставили. А зараз ми не завжди можемо відрізнити полотна Маковського від картини Рєпіна, Шосту симфонію Чайковського від Патетичної ораторії Свиридова. І це нікого не хвилює. Найстрашніше те, що нас не вчать розбиратися у творах мистецтва.

Взяти хоч би наш комбінат. Ось уже прийаймі два роки ніхто не читав нам цікавих лекцій про мистецтво, не проводив живих бесід. Правда, дехто з робітників відвідує заняття музичного і літературного факультету міського університету культури. А як бути іншим: сімейним або людям похилого віку?

У зв'язку з цим мені хотілося б зробити деякі пропозиції. Перше: треба, щоб до нас, у цех, (і не тільки до нас) частіше приходили спеціалісти в галузі музики, живопису, літератури. Їх розповіді могли б принести велику користь.

Наші швей погано знають сучасну поезію, особливо твори молодих авторів. Ми радо зустрінемо членів обласного літературного об'єднання, які прочитають нам свої вірші і взагалі візьмуть шефство над молоддю комбінату.

І, нарешті, третє. Велику користь в справі естетичного виховання юнаків і дівчат може дати їх участь в художній самодіяльності. Але на нашому підприємстві гуртки зовсім не працюють. Тому ми і звертаємося до місцевих артистично-комсомольців: допоможіть нам, друзі! А молодь нашого цеху, який бореться за почесне звання комуністичного, буде вам вдячна.

Є. КОЗДОБА,

майстер швейного виробництва,
слухач школи юнкорів.

ПІСНЯ — НАША СУПУТНИЦЯ

НЕ УЯВИШ собі людини без пісні, як птаха без крил. Пісня... З нею ми в radoшах і горі, нам вона жити й будувати допомагає, вона — супутниця наша.

Коліс в ній народ виражає свою гірку долю, мріяв про світле майбутнє. З покоління в покоління, до наших днів дійшли чарівні своєю мелодією пісні. Ми пишлемось ними — культурним надбанням народу-героя, народу-борця. Переважна більшість їх співається й нині, але в сім'ї вольній, новій вони звучать по-іншому. А скільки ця сім'я склала нових пісень про своє визволення з лещат капіталізму, про щасливе й заморжене життя, про Комуністичну партію, яка привела зубожілих і знедолених до щастя.

Але як прикро, як боляче стає, коли поміж життерадісних, веселих, бадьорих творів, чуєш фальшивий мотив.

Чого варта, наприклад, підробка «Ой, ви кумушки», яка так популярна в нашому районі не тільки серед літніх людей, а й серед молоді. Слухаєш її й диви даєшся: яке вона має право жити в середовищі будівників комунізму?

Я вважаю, що таку пісню співати не до лиця радянським людям, тим більше молоді.

Не варта уваги і пісня «Тече річка невеличка». В селі Калниболота її виконують старе й мале. Зміст цієї пісні-каліки зводиться ось до чого: один злодій просить начальника в'язниці, щоб відпустив додому, бо там за ним скучила дівчина.

Подібних пісень можна почути в наших селах багато. Ще гірше те, що між них є не тільки безглузді, а й шкідливі.

А скільки можна почути пісень-пісенпупиць, в яких є такі, або подібні їм рядки:

Она ему изменила,

Он ей в грудь вонзил кинжал.

Дивує, що дехто захоплюється цими «творами». Сміховинні такі пісні, нежиттєві. Але ж вони отруюють душу, прищеплюють антиестетичні смаки молоді. Чому ж на це спокійно дивляться комсомольці, культурпрацівники? Це їх обов'язок прищеплювати любов до хороших пісень, пропагувати їх зі сцени, на вулиці, на весіллі і т. д. Співаймо ж тих пісень, які допомагають нам будувати комунізм, звеличувати країну Рад — твердиню миру на землі.

м. Новоархангельськ.

Л. ХОДЗИЦЬКИЙ.

„ПЕРШИЙ РЕЙС ДО ЗІРОК“

У московському кінотеатрі «Ударник» відбулась прем'єра нового кольорового документального фільму «Перший рейс до зірок», присвяченого історії першого радянського космонавта Юрія Гагаріна, підготував корабля «Восток» до польоту, відображено роботу багатьох колективів, які вклали свої знання і працю в здійснення запевненої мрії людства.

У фільмі подано окремі епізоди з біографії першого космонавта Юрія Гагаріна, підготував корабля «Восток» до польоту, відображено роботу багатьох колективів, які вклали свої знання і працю в здійснення запевненої мрії людства.

(ТАРС).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

16 липня 1961 р., 3 стор.

Читачі відповідають на анкету

до Всесвітнього форуму в Москві

МОЛОДІ ВЛАСТИВА ТРУДОВА РОМАНТИКА

1. Найбільш важлива проблема нашого часу — проблема миру. Вона хвилює кожну радянську людину, трудящуню в усьому світі. Саме для розв'язання цього завдання потрібно об'єднати зусилля молоді всіх країн.

2. Перші кроки, які повинні бути зроблені для зміцнення миру на землі, — це заборона атомної і водневої зброї, врегулювання німецького питання, скорочення збройних сил.

3. Розширення контактів з молоддю капіталістичних країн допоможе згуртуванню миролюбних сил. Восьмий Всесвітній фестиваль молоді в Москві ще раз яскраво показав, що юнаки і дівчата широким прагнуть до миру.

4. На мою думку, нашому поколінню властива трудова романтика. За поклямою серця поїхали працювати в Цілинний край випускники Кіровоградського педінституту Віктор Дубовий, Катерина Коробкіна, Олег Голуб, Владислав Суворов та інші. А скільки бригад комуністичної праці трудяться на підприємствах, в сільському господарстві, на новобудовах! Заспівувачами комуністичного руху виступає завзята, ініціативна юнь. Світла мета — побудова комунізму — надихає нас на небачені трудові подвиги.

5 — 7. Моя мета — стати кваліфікованим вчителем, виховувати дітей. Зараз я вчуся у Кіровоградському педінституті імені О. С. Пушкіна. Не маю ніякого сумніву в тому, що поставленої мети доб'юся.

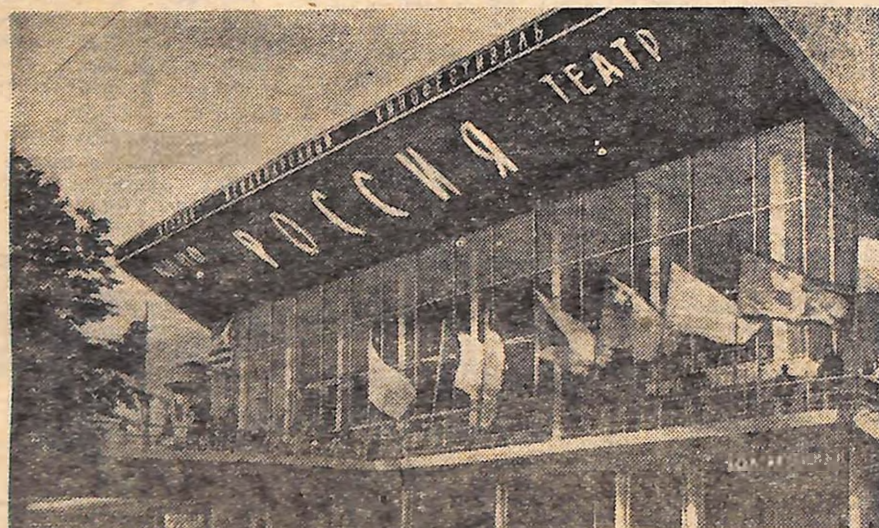
8. Маю середню освіту. Мені 28 років. Проживаю в м. Новоміргороді.

Володимир РОМАНЦЕВИЧ.

Делегація кубинської молоді на форум у Москві

ГАВАНА, 13. (ТАРС). 18 липня для участі у Всесвітньому форумі молоді в Москві виїде делегація кубинської молоді на чолі з капітаном повстанської армії Валдесом. Серед членів делегації — керівники молодіжних організацій, робітники, селяни і студенти. «Голос кубинської молоді, яка працює і бореться за прогрес своєї батьківщини, — пише газета «Noticias de Oй», — почують юнаки і дівчата всього світу. Вони почують, що ми готові на будь-які жертви заради захисту революції».

«Форум, безсумнівно, буде для молоді щасливою можливістю найбільше відчувати могутність своїх сил. — говориться в заяві заступника міністра закордонних справ Куби Карлоса Олів'єреса, опублікованій в «Noticias de Oй». — Молодь докладде ще більших зусиль і краще працюватиме, щоб ліквідувати знущання, варварство і нещасття спадщину імперіалізму та колоніалізму».

У Москві на площі Пушкіна відкрився новий, найбільший в столиці, кінотеатр «Россия». В ньому демонструються кінофільми Другого Московського міжнародного кінофестивалю.

Фото Л. ВЕЛИКЖАНИНА.
(Фотокроніка ТАРС).

Липень зорі Сипле

МУЗ. І. СТЕПАНОВА СЛ. В. ЖУРАВЬСЬКОГО

Сипле липень зорі
По стерні.
Ніченьки прозорі
І ясні.
Вийди, кароока, —
Стріну на лану,
Рідну і хорошу
Пригорну.
Будуть квітнуть весни
І сади,
Пройдемо життям ми,
Молоді.
Щастя посміхається
Вже мені...
Липень зорі сипле
По стерні.

Сидять в конторі фль-госпартілі «Жовтнева революція» та й думають-гадають: і чого то в колгоспі низькі надолі молока? Корови є, такі ж самі, як і в інших господарствах, а от молока — хоч сядь та й плач — нема та й край. Зимою і весною це можна було виправдати ськ і так: мовляв, недостає кормів, погано випасаються корови, не підготовують їх ранком, доярки не додоують. Та мало ще якими причинами можна пояснити низькі надолі.

Літо настало, а молока як не було, так і немає. Зібралися керівні дяді на засідання правління та й почали думати. Думали-думали, рішали-рішали і одногласно постановили:

— Вжити заходів!
Підняли руки і проголосували «за».

І почали вживати заходів: «натискували» на бригадирів комплексних бригад, «пісочили» завідуючих ферм, «запалювали» доярок, а оте кляте молоко не біжить. Було 5, потім 6,6 літра — середньодобовий надій на корову, потім ще підскочило до 6,7 літра. А далі, скільки не «жали», як не «пісочили» — не підскакує, хоч ти йому що. В інших колгоспах надолі становлять по 10—12 літрів. І далі зростають. А тут... нечисті ніби поворожили. Хто ж винен? Корови...

— А може й справді в нас корови не такі? — знову задумалися у колгоспі.

Думали-гадали над цим питанням і вирішили: послати в якийсь колгосп спе-

ціаліста тваринництва, і хай він роздивиться на тих корів, а потім порівняє із ськівськими. Та ке рішення приймалося суворо таємно, тому-то і ні в якому прото-

ЕВРІКА! ЗНАЙШЛИ...

колгоспу Павло Іванович Барма і техник по штучному осіменінню Олександр Порфирович Польшовий. На їх обличчях такий урочистий вираз, ніби вони зробили одне з найгеніальніших відкриттів.

— Евріка!
— Ура!
— Знайшли... причину.
— Ура-а! — хором галаснули мужі керівні.

В цей день була розгадка загадка. Низькі надолі в колгоспі через те, що з 744 наявних у господарстві корів — 236 ялових.

Хто ж винний? Та той же шановний і прославлений спеціаліст О. П. Польшовий. На всі боки його хвалили. Фанфарами урочистих маршів зустрічали його завжди в Новгородці. То ж поки Олександр Порфирович викупувався у славі, як лебідь в озері, в колгоспі все думали-гадали, чому надолі не зростають.

Тепер уже легко зітхнули керівні мужі: причину знайдено. Залишилось... Та вони й самі знають, що їм залишилось робити.
ДАНИЛО БУЛАВКА.
Новгородківський район.

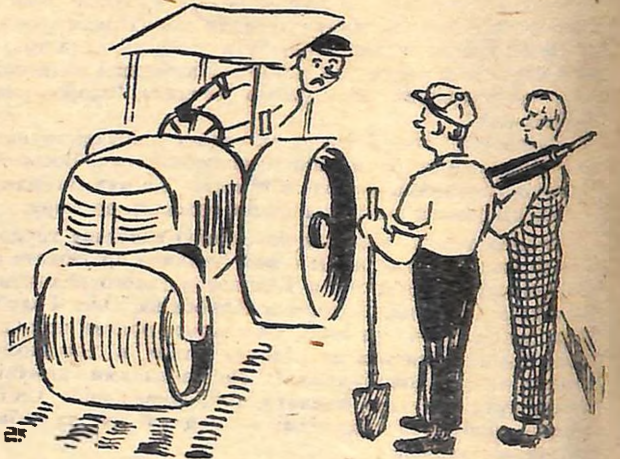
колі не записане. Вибір випав на зоотехніка артілі т. Барму.

— Так і так, — говорили йому в правлінні, — їдь, Павле Івановичу, кудись і все до пуття роздивись, вивчи...

Через те, що все робилось таємно, ми й досі не знаємо, куди саме їздив зоотехнік, на що дивився. Але твердо знаємо, що їздив, і, напевно, не раз у такі відрядження, бо, траплялось, по кілька днів підряд його не видно було на фермі.

Прийжджав у колгосп і співставляв: у сусідських корів по четверо ніг, по двох вух, по одному хвосту і вим'я у кожної. Дивиться, свої ж корови такі самі. Сусідські траву їдять, і ці теж... А молока як не було, так і немає. І що воно за оказія? Журлилися, журлилися, а зоотехнік все вивчав причини низьких надолів. І не марно! Днями тут сталася знаменна подія. Розповідають,

Проектні і ремонтно-будівельні організації м. Кіровограда часто-густо не узгоджують ськ дій. А тому нерідкі випадки, коли на шойно забрукованій чи заасфальтованій вулиці або тротуарі починають рити траншеї для проведення водопроводу, каналізації і електротелефонних кабелів.

— Ти вже закінчив? Тепер ми почнемо.
Малюнок А. МИХЛІКА.

НОВЕ В ТЕАТРАХ

З інтересом зустріли кияни цей незвичайний спектакль. Дія його відбувалася на сцені, але глядачі бачили акторів... у дзеркалі. Експериментальну постановку здійснили артисти самодіяльного драматичного колективу Київського державного університету разом з співробітниками кінофотолабораторії під керівництвом доцента А. Ф. Іллічевського.

Ідея А. Ф. Іллічевського полягає ось у чому: на тому місці, де на сцені опускається завіса, встановлюється дзеркало. Площадка, на якій грають актори, міститься перед дзеркалом або по боках залу для глядачів, але в усякому випадку вона розташовується нижче залу для глядачів і схована від очей публіки.

Використання дзеркального відображення озброєло театральне мистецтво новими можливостями. Поедання нерухої сценічної площадки з дзеркалом, що вільно переміщується, дає різноманітність ракурсів, якої в кінематографії досягають пересуванням знімальної камери.

Відображення в дзеркалі в кілька раз збільшує «глибину» сцени і створює велику перспективу. Невеликі повороти дзеркала вмиг переносять дію з однієї обстановки в іншу. Таким самим способом виділяється великий план, коли треба показати глядачеві тільки одного актора або його обличчя.

Дзеркальне відображення, як показав експериментальний спектакль, не знищує ефекту присутності, властивого тільки театрові, воно не позбавляє театр тих рис, які становлять основу його художньої природи. В той же час динаміка дії стає майже рівною динаміці кінофільму.

В дзеркальному театрі глядач може бачити поїзд, що мчить, бурхливу ріку. Тут по-новому використовуються кіно: актор у дзеркалі і кінокадри, які попадають на дзеркало крізь екран, органічно зливаються. Кінокадри можуть замінити декорації.

Перевага дзеркального театру полягає також у простоті його обладнання, доступного будь-якому народному театрові.

Є. РИБАЛЬЧИК,
кор. РАТАУ.

СПОРТИВНА ХРОНІКА

МАТЧ «ЗІРКА» — «ОМОНІЯ»
До Радянського Союзу з дружнім візитом прибула спортивна делегація з середземноморського острова Кіпр. В складі делегації — 20 футболістів столиці Республіки Кіпр Нікозії.

Перший товариський матч відбувся з одеським «Чорноморцем». Перемогли господарі поля з рахунком 1:0.

У четвер футболісти спортивного клубу «Омонія» зустрілися на кіровоградському стадіоні «Авангард» з місцевою «Зіркою». Гостра і напружена гра завершилася перемогою господарів поля з рахунком 4:1.

М. АЗАМАТ.
АЛІК БЕРЕЗОВСЬКИЙ
ЛІДЕРУЄ

У Жданові проходить масовий республіканський турнір з російських шашок. В змаганнях беруть участь 56 першорозрядників, кандидатів у майстри та майстри спорту СРСР. Вже зіграно чотири тури. Найкращих успіхів домогся робітник Кіровоградського агрегатного заводу Алін Березовський. Із 4 можливих він набрав 3,5 очка.

«ШПИГУН У НЕБІ»

НЬЮ-ЙОРК, 12. (ТАРС). Сьогодні з виробного центру в Пойнт-Аржелло (штат Каліфорнія) за допомогою ракети «Атлас» було проведено запуск супутника «Мідас-III» вагою в 1.585 кілограмів. Через дві години після запуску було повідомлено, що супутник вийшов на орбіту на висоті 2.720 кілометрів, яка проходить над територією Радянського Союзу. Американська преса називає цей супутник «шпигуном у небі».

Спіймався

ДУЖЕ не хотілося Едуарду Тимошенку прощатися зі своїм чубом. І не тому, що він у нього якоїсь там особливої краси. Зовсім ні. До цього Едик завжди умів сухим із води вийти. Ніхто не міг прямо, скажімо, довести, що саме він затіяв бійку, порозбивав лампочки на електричних стовпах.

— Не спіймав — не кажи, — завжди була у двадцятирічного парубка готова відповідь.

Насмішувато спостерігав Едуард за дружинниками і міліцією, які старалися щось з'ясувати.

— Ха, диваки, — пирскав він. — Знайдете вітра в полі.

А нещодавно дійшли-таки руки і до нього. Вся молодь Добровеличківки і навколишніх сіл збиралася на молодіжне свято в ліс. Подався туди й Едуард. Але не співати чи танцювати. По-іншому він розуміє веселощі. З ніг збилися дружинники і міліція, щоб вгамувати знахабного «героя», від якого за версту несло горілку. А перелякані дівчата при одній лише його появі розліталися в усі сторони.

Та присмирів трохи Тимошенко тільки в районному відділенні міліції, коли дрібно затрекотіла на голові стригальна машинка.

Злість бере Едуарда, адже десять днів доведеться відсидіти. Не думайте, що сором мучить його як комсомольця перед товаришами з вантажного автопарку, де він працює водієм. Прикро йому, бо кожен тепер хлопчак у Добровеличківці пальцем вказуватиме, мовляв, ага, попався і викрутиться не зміг.

О. ХРИСТЕНКО.

ГАЛИНА ТЕРЯЄВА ВИХОДИТЬ У „ПЕРЕДОВИКИ“

НУ й кмітлива ж ота Галина Теряєва... За що б не бралася, якими б важкими не були пошуки, а вихід знайде таки. А що вже настирлива, так це вже кожен у Клишчях знає.

Отож захотілося їй якось передовою стати.

Як воно, напевне, примірно було б, коли б, приміром, прийшов завідуючий і сказав:

— Сьогодні у нас Галина всіх обігнала — найвищі надолі одержала.

А потім — вимпел, а потім — похвали на зборах, а тоді: ой, що ж буде тоді?

Від отих члв доярка навіть спати спокійно не могла. Аж поки якийсь блискуча догадка не осяяла її.

Як тільки починається доіння, бере Галина крадькома відро і їде до своїх корів. Та тільки відро те не ророжне, а з водою. Щоб молока більше було,

Словом, стали «рости» надолі. На Галину вже й рівняються, їй і вимпел вручили... Радіє доярка: вдалося їй усіх навколо пальця обвести. Хтозна, скільки б ще тривала ця радість, та викрили ті махінації працівники ферми. Сполошилася Галина. Та, виявляється, передчасно. Бо ніхто з прав-

ління цим не зацікавився. Так і досі: вона розбавляє молоко з водою, доярки скаржаться на неї в правління, а воно, бачте, часу не знаходить, щоб приборкати окомашлювача.

А. ГОЛУБИЦЬКИЙ, обліковець ферми №2, колгоспу імені Сталіна Кіровоградського району.

М. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, зв. 50-14. Відділів — 50-24. Телефон: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-24.

Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидаву, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. БК 00678. Зам. № 4788. Т. 26.500.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах МІСТА

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Балада про солдата» Початок о 10 год. ранку, 12 год. 2 год. дня. «Невідома жінка». Початок о 4 год. дня, 6 год. 8 год., 10 год. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 3 год. вечора.

КІНОТЕАТР «МІР». Новий художній музикальний колоритний широкоекранний фільм «Вільний вітер». Початок о 10 год., 2 год., 4 год. дня, 6 год., 8 год., 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО «Смурастий рейс». Початок о 9 год. 30 хв., 11 год. 30 хв. ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год., 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 20 хв. вечора. Перед початком останнього сеансу — додатковий фільм: «На варті життя».

«Електронний рейс». КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальний фільм «Пісні Імн Сумак», «Мої подорожі», «Новини дня». Демонструється без перерви з 10 год. ранку. Художній фільм «Траєкторія зорі». Початок о 9 год., 11 год. 30 хв. вечора.